

Vrijdag

SCHIPHOL — Daar sta dan plotseling, een koffer vol cadeautjes, een s met kleren en een gitar. Wachtend op het vliegtuig dat ons via Frankfurt naar Moskou zal brengen.

Al maanden praten wij de groep over bijna iets anders en nu dus maar een paar uur...

We zijn met z'n achten, en drie heren fotografen en een cameraman, Harry. Snel even tax-free shoppen en...

Bij de Russische douane hadden we niet echt problemen. Alleen, er ontbrak een offer. Mijn koffer. Het duurde lang voordat er hier en daar wat was gecontroleerd.

Maar goed, toen we eenmaal de bus door Moskou reden, seften we pas goed hoeveel de Wereldjeugdfeestval hier teken. Straten versierd met vlaggen en de festivalsymbolen, etalages, auto's, alles in teken van het festival.

In het hotel volgden nog de diverse formaliteiten voor de aankomsten van de festivalgasten. We hoorden er ook de laatste nieuwtjes uit Moskou. De stad drooggelegd, er kan slechts worden en daar iets alcoholisch verkregen worden. Overal strenge controles — later blijkt dat mee te vallen — en het hotel ook Amerikanen, Duitsers, Schotten en Joegoslaven. Nou, goed voor de internationale contacten dus.

So'n dag lijkt snel voorbij te gaan, maar als je dan 's overdonds op je kamertje zit, merk je toch Moskou, een hoop zorgen en geregeld, maar zijn er.

Zaterdag

Vroeg op, maar ja. Met Bart over en Barend Middelhof, twee van The Scooters, de meedingedoken naar natuurlijk de Rode Plein. Gebeld naar mijn tante en afgesproken voor later in de week. Het Rode Plein bleek afgesloten in verband met een bezoek van de bevriende staatshoofd. Door straten gesleuteld, een museum van kostuums in geweest wat winkels bekeken. Overweert het festivalsymbol.

De metro is goed geregeld, tijd om de twee minuten, edkoop en voor festivaldeelnemers zelfs gratis. Terug bij het hotel zijn we in de bus gegaan voor de opening van het festival in het Leninstadion.

Ik ben blij dat ik ben geweest. Dit zal ik nooit meer maken. Een zingende, dansende en pratende massa mensen uit de hele wereld. Kleuren en gezelligheid.

allen op weg naar het stadion voor een parade. De Nederlandse delegatie stak hiertoe af door een saale "performance."

De stoet is, schat ik, zes kilometer lang. Voor ik het wist liep ik het bomvolle, juichende en zingende stadion binnen over de sintelbaan. Achter ons de Nicaraguanen. Terug was er niet, dus doorlopen maar. Camera's, vlaggen, een gigantisch spektakel dat de opening van de Olympische Spelen van 1980 in hetzelfde stadion overtrof.

Ballonnen, duiven; ook het bekende "menselijke scherm" bleek aanwezig. Een vier uur durende show met, laat ik zeggen, figuurdans en nationaal ballet, die werd onderbroken door een toespraak van Gorbatsjof, die het had over toekomst en vrede. Zelfs het ontsteken van de vlam ontbrak niet, het vuur van het festival.

Het valt me moeilijk dit allemaal te beschrijven. Ik was blij met mijn kaartje voor de tribune. 's Nachts werd het clubgebouw van de Nederlandse delegatie geopend, een theaterzaaltje met kleinere vertrekken, gedeeld met Luxemburg, Noorwegen, Zweden en Berlijn.

Ik moest nog een interview doen met de Russische radio over muziek in Nederland en natuurlijk over m'n Russische moeder. In het hotel hebben we plannen gemaakt voor morgen. We beginnen dan met de opnamen van een videoclip van Roberto Jaccetti and The Scooters in Moskou.

Zondag

Eindelijk een keertje uitgerust. Zonder ontbijt of lunch om 12 uur begonnen met de video. De eerste opnamen maken we bij een metrostation.

We begonnen wat laat omdat cameraman Harry, die in een ander hotel slaapt, slechts met veel moeite naar ons hotel wist te komen.

We zetten de recorder aan en gingen spelen. Binnen een mum van tijd zag het zwart van de mensen. Russen die een dagje het VDNNG, het cultuurpark van de vooruitgang, bezoeken.

We hebben nog op enkele andere plaatsen gefilmd. Terug in het hotel hebben we de videoband bekeken. Mijn tante

en een nicht komen op bezoek. We hebben heel gezellig gepraat. Ik nodig hen uit voor ons concert.

's Avonds stappen we op de bus om een concert van een van de populairste Russische popgroepen, Tijdsmachine, bij te wonen. Maar door omleidingen in de stad in verband met demonstraties, in dit geval georganiseerde vredesoptochten, komen we te laat. Dus terug naar het hotel. In de hal treffen we een dansende menigte aan. Het lijkt een happening uit de jaren '60.

Allerlei vreemde geruchten doen plotseling de ronde. Alles en iedereen wordt verdacht. Een wat oudere man die de krant zit te lezen, wordt al snel bestempeld als agent van de KGB, de Russische geheime politie. Het hotel schijnt hermetisch te zijn afgesloten door een politieordon.

Taxichauffeurs die geld willen wisselen. Hoeren bij het metrostation Cocaine bij de Amerikaanse delegatie, hasjies bij de Jongoslavaven en ga zo maar door. Tot diep in de nacht duurt het feest in de alcoholvrije bar van het hotel.

Maandag

Ah, vandaag opnamen voor de videoclip op het Rode Plein.

We arriveren laat, want iemand miste zijn paasje, dus... formaliteiten.

Maar goed. Aldaar gelden enige restricties. Geen muziek op het Rode Plein, niet zitten. Filmen mag wel, maar niet overal.

Onze tolken en de Russische begeleiders behandelen ons heel goed en krijgen veel voor elkaar. We maken leuke opnamen en gaan terug naar het hotel.

Daar krijgen we een uitnodiging voor een feest bij de Engelsen, waar de groep Everything but the girl optreedt. We gaan snel nog filmen in het Gorki Park.

In het hotel hing een briefje op onze deuren: „Scooters alarmschijf en Vara-lijst“. Dat moesten we even vinden.

Het Engelse feest ging helaas voor ons niet door in verband met het schrijven van de len van dit dagboek. Jammer.

's Avonds hebben we in de bar van het hotel gezeten met Amerikanen en Hollanders en de steeds overvloediger aanwezige "illegale" drank gedronken.

Dinsdag

Wéér naar het Rode Plein voor foto's voor een of ander blad. Vermoedend hoor. Mijn voeten doen zeer, want mijn eigen schoenen zitten in de vermist koffer.

Vanavond optreden in het Dinamo-stadion, dat ook al bekend is van de Olympische Spelen. Om vier uur vertrokken. Aangekomen in het stadion, bleek dat ze de geluidsinstallatie nog aan het opbouwen waren.

We raakten in gesprek met een meisje, een tolk, dat onze elpee kende. Ze had een kopie

**3 GANGEN LANG
AAN TAFEL VOOR F16,75**

Stap'es een van die 500 Tourist Menu-restaurants binnen. Daar serveren ze u al een serieus 3-gangen menu voor f 16,75. Da's niet duur en toch met zorg bereid. Eet smakelijk. Adressenfolder bij WW- en ANWB kantoren.

